

091101 Evensong alla själars dag Ylva Rundberg

I helgen har våra kyrkogårdar förvandlats, dessa annars ganska mörka platser har fyllt av ljus. Att se till sina nära o käras gravar under allhelgona helgen sitter mkt djupare i den svenska folksjälen än jag tror pumpor någonsin kommer att göra. Pumpalyktan som är urkarvad med sina stora tänder o trekantiga ögon lyser visserligen också upp höstnatten, men det ljuset har et helt annat sken än det som en kyrkogård en afton i allhelgonahelgen har.

Pumpan utformades en gång för att skrämja bort, något jag självklart inte tror att det betyder för de barnfamiljer som samlas för att skära till årets lykta, utan då handlar det nog mest om en rolig grej. Men ljuset som tända på graven göras för att dra något till sig något tillbaka, som vi har mist, någon som inte längre finns. Ljuset är en önskan om liv, att den personen vars stoft nu vilar i jorden istället skulle kunna sitta med att sitta bredvid och dela de där ljusskenet som lyser upp matbordet, eller vardagsrumsbordet i så många hem en kulen hösthelg som denna. Det är ett ljus med en önskan, en bön, en omtanke.

Hur den bönen, önskan och omtanken ser ut för var o ett av ljusen vet vi inte, men i dess samlade ljussken kan vi ana att här vilar människor, med de allra mest skilda livsöden, men de har en sak gemensamt, det finns någon eller några som saknar dem, någon som önskat att man istället fått tända ljus tillsammans vid köksbordet istället gör ute på kyrkogården. Omtanken som ljusen visar på hänger också samman med en saknad.

I de dödas närhet och minne kan vi inte heller värja oss från frågan, var är de nu, tog allt bara slut? Uppenbart inte för den som förlorat någon, och det har vi alla förluster bakom oss, som idag väcker saknad, en saknad som åter och åter gör sig påmind, något finns kvar av det vi har förlorat. Som bl.a. kommer i uttryck i hur viktigt det är att få tända det där ljuset, för att visa sig själv och andra, den här människan lever kvar i mitt hjärta i mina tanka i våra minnen från det som en gång varit. Men inte bara där i minnena är de som nu inte lever jordelivet levande utan också för Gud.

I Lukas 20 kapitel kan vi läsa: Jesus sade: Att de döda uppstår har också Mose visat i stället om törnebusken, där han kallar Herren för Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs gud. Gud är inte en gud för döda utan för levande, ty för honom är alla levande.

Så de som ljusen brinner för denna kväll är inte bara levande i människors minnen utan också levande för Gud. Den där gränsen som för människor är så definitivt och tydlig, den mellan död och liv kan vi ana att den för Gud ser annorlunda ut, för Gud är alla levande, säger Jesus, som själv är Gud. Vilket löfte! Något att få vila i nära vi tänder ljusen för dem vi saknar, när vi tänder uppståndelseljuset senare i gudstjänsten som ett löfte till alla dem som under detta år gått före oss ur tiden. Det kanske lite gamelmodiga uttrycket han eller hon har gått vidare får en verklig mening och sinn storhet när i beaktar att de fortfarande är levande för Gud, de har gått vidare. De är fortfarande levande för Gud.

Hur det där vidare ser ut vet vi inte, vi kommer en dag få svaret, men då är det för sent att berätta för dem som fortfarande är nyfikna.

Men

I romarbrevets text som vi just hört får vi aning om en av de kvaliteter som finns i det som väntar. Den verkligheten vet vi inte mkt om, men vi vet något om de kvaliteter som finns där. Men kärleken upphör inte heller den i döden, den mänskliga kärleken kan falna och med tiden fyllas med annat, men det finns en kärlek som aldrig avtar, det är den från Gud, som Paulus skriver i romarbrevet, kan inget skilja oss från den kärleken, varken död eller liv. Det är en trygghet i livet, att hur vår livsvandring än ter sig, så aldrig någonsin kommer Guds kärlek till oss att upphöra, men det är också en tröst i mötet med döden, att den Gud i vars händer vi lämnar personer, som avslutat sin jordevandring är en kärlekens Gud som i Jesus allra tydligast uppenbarade detta.

Så när ni senare lämnar kyrkan och passerar kyrkogården här bredvid, så set vi ljusen som lyser som en vittnesbörd om alla de människor som saknar, men det får också vara en påminnelse om att de bara gått före och är hos en Gud som älskade människor mer än sig sitt eget liv, en Gud för vilken alla är levande och inget kan skilja dem vi älskat eller oss från hans kärlek.